

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **L. O.,** zast. JUDr. Zdeňkem Svobodou, advokátem se sídlem v Teplicích, Dlouhá 39, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí,** se sídlem v Praze, Na Poříčním právu 1/376, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2001, zn. 44/20706/9.5.01,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou včas podanou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2001, zn. 44/20706/9.5.01, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce v Teplicích ze dne 2. 4. 2001, č. j. TPA-3617/2001-17, kterým byl žalobce podle § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 2. 3. 2001 z důvodu úmyslného maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání, a napadené rozhodnutí potvrdil.

V podané žalobě žalobce uvedl, že jako nezaměstnaný byl evidován na Úřadu práce v Teplicích. Dne 1. 3. 2001 obdržel předvolání společnosti L. I. B., s. r. o., se sídlem v T., aby se dostavil k projednání nabídky místa strážného. Na tuto práci byla požadována znalost práce na počítači, protože absolvoval rekvalifikační kurz před devíti měsíci, požádal o týden na zapracování. Zaměstnankyně firmy mu na doručenku pro úřad práce napsala, že práci odmítl. Žalobce předpokládal, že všechno vysvětlí pracovnici úřadu práce, neboť jeho úmyslem nebylo práci odmítnout, ale získat týden čas na zapracování, což mu však nebylo umožněno a úřad práce vydal rozhodnutí o jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Dále

zdůraznil, že po celou dobu evidence na úřadu práce přesně plnil své povinnosti vůči tomuto úřadu, protože si byl vědom následků, které odmítnutí práce má. Trvá na tom, že práci neodmítl a že jak Úřad práce v Teplicích, tak i žalovaný, nevyčerpal všechny prostředky ke zjištění správného skutkového stavu, např. výslech pracovnice firmy L. I. B., s. r. o. Žalobce dále uvedl, že důsledkem jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání bylo i zastavení výplaty sociálních dávek od Městského úřadu Teplice.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že meritem celého řízení byla skutečnost, že žalobce při jednání o svém pracovním uplatnění na pracovním místě strážného u doporučeného zaměstnavatele uvedl, že už práci na počítači neovládá, přestože mu byla úřadem práce v předchozím období zprostředkována rekvalifikace s tímto zaměřením. Toto jeho vyjádření vedlo k tomu, že si zmařil nástup do tohoto vhodného zaměstnání. Žalovaný dále vycházel z toho, že žádný zaměstnavatel není povinen přijmout do zaměstnání uchazeče o zaměstnání doporučeného úřadem práce a nemá proto ani důvod na doporučení o zaměstnání vystavené úřadem práce výsledek jednání o nabízeném nebo zprostředkovaném zaměstnání vyznačit nebo se o jeho průběhu vyjádřit v rozporu se skutečností. Z obsahu vyjádření doporučeného zaměstnavatele je patrná snaha nepoškodit žalobce v průběhu probíhajícího řízení ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, když se k jeho postoji k nabízenému zaměstnání vyjadřuje značně zdrženlivě. V tomto směru nemůže obstát názor žalobce, že jeho záměrem bylo získat týden času na zapracování, protože k tomuto účelu slouží institut zkušební doby. Právně irelevantní je dále skutečnost, že žalobci byla zastavena výplata opakovaných sociálních dávek Městským úřadem v Teplicích, a proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Protože daná věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), věc byla předložena Nejvyššímu správnímu soudu s odkazem na ustanovení § 132, větu druhou, s. ř. s., podle kterého věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud v řízení podle ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., tedy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplývá, že Úřad práce v Teplicích zařadil žalobce na základě jeho písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání od 6. 12. 2000 do evidence uchazečů do zaměstnání a zároveň jej poučil o právech a povinnostech tohoto uchazeče. Dne 27. 2. 2001 mu úřad práce zprostředkoval vhodné zaměstnání strážného u organizace L. I. B., s. r. o., v T. a zaslal mu doručenku do zaměstnání, kterou žalobce převzal dne 2. 3. 2001. Požadavkem doporučeného zaměstnavatele byla skutečnost, aby uchazeč o zaměstnání měl základní znalost práce na počítači. Žalobce vrátil úřadu práce doručenku do zaměstnání dne 15. 3. 2001 s tím, že po projednání dne 2. 3. 2001 nebyl do zaměstnání přijat z důvodu, že dle jeho sdělení práci s počítačem už neovládá. Uvedeného dne bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu úmyslného maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání. Do sepsaného protokolu z ústního jednání žalobce uvedl, že se písemně k celé věci vyjádří do 19. 3. 2001. V písemném vyjádření uvedl, že rozhodnutí zaměstnankyně úřadu práce bylo ukvapené, neboť se ničeho závažného nedopustil, protože zaměstnání neodmítl. Z obsahu spisu dále vyplývá, že úřad práce si prověřoval průběh jednání žalobce u doporučeného

zaměstnavatele, z jehož vyjádření ze dne 26. 3. 2001 vyplývá, že žalobce na dotaz, zda ovládá základní práce na počítači, sdělil, že sice absolvoval rekvalifikační kurz, ale vše již zapomněl; možnost zaměstnat žalobce bez praxe, pouze po absolvování rekvalifikačního kurzu, nelze posoudit, pokud nezná stupeň jeho znalostí. Na další dotaz úřadu práce, zda žalobce měl zájem o práci, doporučený zaměstnavatel dne 29. 3. 2001 uvedl, že tento dotaz nelze zodpovědět. Součástí správního spisu je dále potvrzení společnosti M., a. s., se sídlem v T., z něhož vyplývá, že žalobce absolvoval ve školicím středisku uvedené společnosti v době od 26. 6. 2000 do 21. 7. 2000 rekvalifikační kurz Obsluha osobního počítače v plném rozsahu a složil úspěšně závěrečnou zkoušku. Na základě těchto skutkových zjištění vydal Úřad práce v T. dne 2. 4. 2001 pod č. j. TPA-3617/2001-17 rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu úmyslného maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas odvolání, v němž uvedl, že práci neodmítl a nikdy neměl úmysl mařit spolupráci s úřadem práce. Odvolání žalobce zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím s tím, že úřad práce správně kvalifikoval jednání žalobce jako úmyslné maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí, občan, který není v pracovním nebo obdobném vztahu, ani nevykonává samostatnou výdělečnou činnost, ani se nepřipravuje soustavně pro povolání a osobně se u úřadu práce uchází na základě písemné žádosti o zprostředkování vhodného zaměstnání (dále jen „uchazeč o zaměstnání“), se zařadí do evidence uchazečů o zaměstnání. Podle odstavce 3 citovaného ustanovení uchazeč o zaměstnání může být z evidence vyřazen, jestliže bez vážných důvodů odmítne nastoupit do vhodného zaměstnání nebo jestliže úmyslně maří součinnost s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání; v těchto případech bude znovu zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání nejdříve po uplynutí doby tří měsíců.

Zásadními námitkami žalobce v žalobě je tvrzení, že nabízenou práci neodmítl a že jak žalovaný, tak i Úřad práce v Teplicích, nevyčerpal všechny prostředky ke zjištění správného skutkového stavu věci. Soud se s těmito námitkami žalobce neztotožnil, neboť v průběhu správního řízení bylo najisto postaveno, že žalobce nebyl přijat do zaměstnání doporučeného úřadem práce v důsledku svého sdělení, že práci s počítačem už neovládá, třebaže absolvoval rekvalifikační kurz obsluha osobního počítače a složil úspěšně závěrečnou zkoušku. Průběh jednání žalobce u doporučeného zaměstnavatele úřad práce opakovaně prověřoval a zjistil, že žalobce u tohoto zaměstnavatele během jednání o uzavření pracovního poměru uvedl, že práci na počítači již zapomněl. Tímto svým jednáním žalobce neumožnil uvedenému zaměstnavateli, aby mohl objektivně zhodnotit jeho předpoklady pro výkon doporučovaného zaměstnání samotným výkonem této práce a zmařil tak ve svém důsledku svůj nástup do vhodného zaměstnání. Toto jeho jednání nebylo úřadem práce kvalifikováno jako odmítnutí nastoupení do vhodného zaměstnání bez vážných důvodů, ale bylo posouzeno jako úmyslné maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání, a proto tvrzení žalobce, že práci neodmítl, je za tohoto stavu věci zcela bezpředmětné. Ze shora uvedeného rovněž vyplývá, že úřad práce, jakož i žalovaný, vycházel ze správně zjištěného skutkového stavu věci, takže neobstojí ani námitka žalobce, že nebyly vyčerpány všechny prostředky ke zjištění tohoto stavu. Shora uvedené lze uzavřít tak, že úmyslné maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání ve smyslu § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 155/2000 Sb., lze spatřovat i v tom, když uchazeč o zaměstnání, který v době zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání absolvoval rekvalifikační kurz na základní obsluhu počítače, uvede při jednání o možném uzavření

pracovního poměru, že sice absolvoval uvedený kurz, ale vše již zapomněl, a v důsledku této skutečnosti nebyl pracovní poměr uzavřen.

Za nedůvodnou shledal soud i poslední námitku žalobce, že v důsledku vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání mu byla zastavena výplata sociálních dávek, neboť se jedná o skutečnost právně irelevantní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, protože toto rozhodnutí se netýkalo výplaty sociálních dávek.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl soud bez jednání za podmínky souhlasu účastníků řízení dle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. 1. 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu